

Nászás a Vörös Golfban

Részlet *A barátságsszédelgő* című regényből

A vaskos brokátfüggönyt, ami a nászutas lakosztály díszeként azt hivattott szolgálni, hogy a vendégek megilletődjenek, mi az este be sem húztuk, hiszen nincs szemközti épület, ahonnan beláthatnának, a szállodát mindenfelől hatalmas park veszi körül. A szobánk teremnek is beillett volna, régen királyok, hercegek, grófok lehettek a lakói, egyszerűbb naplopók, kisebb burzsoák talán el sem érhatték, s az, hogy mi most itt lehetünk, engem is felértékelt Pálma szemében, a baldachinos dupla ágy nekem a pompa vérlázító túlzásának tűnt, ami sértett és zavarba hozott, ő azonban úgy viselkedett, mint aki végre hozzájut ahhoz a színvonalhoz, ami jár neki. Eleinte sötétben voltunk, de később azt kérdezte, ellenemre volna-e, ha világosban csinálnánk, úgy sokkal izgalmasabb, s amikor rávágtam, hogy csöppet sem, álmélkodva csóválta a fejét, András, nem lehet rádismerni, s érződött a viselkedésén, hogy a nap kellemes meglepetései közé könyvel el. Nem tudtunk betelni egymással, és Pálmát néha rajtakaptam, hogy fürkésző tekintettel néz, mint aki azon töpreng, mostanáig miért nem látszott rajtam, hogy ilyen is tudok lenni, de nem firtatta, ahogy én is későbbre halasztottam annak a valaminek a felderítését, ami azóta nyugtalanított, hogy először szóba állt velem. Tudtam, hogy arról, ami furdalja az oldalamat, csakis olyankor győződhetek meg, ha nincs rajta ruha, s ez most, a nászéjszakánkon fordul elő először, de egy nászéjszaka mégsem arra való, hogy az ember gyöngédség és elragadtatás helyett hideg tárgyilagossággal vizsgálgassa a párját. Azazhogy megteheti, ha nem bír magával, de nyilvánvalóan csak akkor, ha Pálma már nincs ébren, elvégre sejtenie sem szabad, hogy mit művelek, mert azt hinné, hibát keresek rajta, holott én éppen egy mások által feltételezett hibát akarnék cáfolni, ami talán nem is létezik. Pálma alaposan kimerült, most mélyen alszik, én

azonban fölédretem, és látom, hogy odakint még csak dereng, ezzel is szerencsém van, gondolom, ha este nem húzzuk szét a függönyt, most villanyt nem gyújthatnék, mert azzal fölriasztanám, anélkül meg semmit se látnék, de a szűrt hajnali fény éppen elég számomra, s mivel a szobát téliesen fűtik, és Pálma nemhogy pizsamát nem húzott, de úgy aludt el, anyaszült meztelenül, hogy még a paplan is lecsúszott róla, semmi akadály, hogy szerét ejtsem a vizsgálódásnak. Amit ellenőriznem kell, az csak feltételezés, amit látok, az viszont egzakt tény, Pálma nyaka nem kígyónyak, nem is túl hosszú, ellenben rendes, arányos és szépséges, mint bármelyik másik testrésze, amit kézzel, szájjal s minden egyéb módon megizleltem, csak éppen, mintha babonás lennék, a nyakához óvakodtam hozzáérni. Na, te hülye, suttogom magam elé a levegőbe, most elégedett vagy, mert újrakezdődik bennem az Ákom Bandival folytatott végtelen beszélgetés, mintha Budának arra a másik fertályára, ahol Bandiék laknak, az éteren át, vagy akármilyen titokzatos módon elhatolhatna, amit mondok, kellett neked elültetni bennem ezt a hülyeséget, egy éve nem hagy nyugodni Pálma nyaka, de én már nem is vitatkozom veled, mert te csak képzelődsz, én viszont láttam, és ha neked ez túl hosszú, hát szeretném tudni, mihez képest hosszú, kötve hiszem, hogy colstokkal lemérted volna, előttem viszont itt fekszik pucéran, úgyszólván még egyszer ne merd neked azt mondani, hogy a nyaka kígyónyak. Arra ébrednek, hogy az ajtón erőteljesen kopognak, sőt dörömbölnek, odakint pedig hét ágra süt a nap. Kábán és riadtan nézek Pálmára, nem értem, mi történik, lehet, hogy tűz van, motyogom, de ő azt mondja, biztos a reggelinket hozzák, és jó is, mert farkaséhes vagyok. Noszogatón néz rám, mire vársz, kapj magadra egy köpenyt, és engedd be őket. A mély alvástól még tétova és lassú vagyok, eszembe se jut vitatkozni, mutatja, hogy köpenyek a fürdőszobában, ajtót nyitok, átveszem a tálcát, és viszem befelé, de akkor az ő sértődött és gyanakvó hangjába ütközöm, borraivalót persze nem adtál. Felvonom a vállam, miért, kellett volna? Ezt mindenki tudja, akinek volt gyerekszobája, mondja eltorzult arccal, és megdöbbenve látom, hogy ebben a nőben, aki szikrázó szemmel, felháborodva néz rám, nyoma sincs az éjszakai gyöngédségnek, úgy viselkedik, mintha a sorsát átkozná, amely velem verte meg őt, s a hangerő azt érzékelteti, hogy amit elkövettem, nem holmi apró botlás, hanem legalábbis felségsértés, és ha gondolt felőlem bármi jót, az egyszerűen érvénytelenné válik. Bocsánat, motyogom, ezt hová tegyem, azt remélve, hogy harag ide vagy oda, helyet csinál az asztalon a tálcának, bocsánat, mondom még egyszer, tényleg nem volt gyerekszobám, és még sok mindenem nem volt, mégis itt vagyunk, s a lelkem mélyén azt remélem, belátja, hogy a dühe túl van méretezve, mindjárt visszamászok mellé

az ágyba, hogy kiengeszteljem, aztán együtt megreggelizünk, de már az első lépésemre olyan elutasítóan néz, hogy meg kell értenem, a békülés nehéz lesz. Kínomban mentegetőzni kezdek, tudod, dunsztom sincs, hová dobtam este a nadrágomat, abban van az aprópénzem, elhallgatok és várom, sikerült-e eszébe juttatnom, hogy miért is dobtam el a nadrágomat, de a sértődöttség páncélja továbbra is ott az arcán, na jó, gondolom, akkor érveljünk, egyébként te sem mondtad, hogy adjak. Mert azt hittem, nem kell mondani, üvölt fel sebzetten, ezt minden idióta tudja, mindenesetre köszönöm, hogy az egész szálloda előtt lejárattál! Méltatlannak érzem, hogy védekezzek, már beleéltem magam abba, hogy szövetségesek leszünk, eszembe se jutott, hogy ezentúl is örök en garde-ban, mindig visszaszúrásra készen kellene élnem, olyan készületlenül ér a kifakadása, hogy butácska hebegésnél nem futja többre, mehetél volna magad is ajtót nyitni. Igen, mehettem volna, s a hangja fenyegetően vijjog, bennem pedig valami lefojtott indulat éledezik, mert már rég nem a borravaloról van szó, Pálma csak tudtomra akarja adni, hogy mindig annak kell történnie, amit ő akar, és úgy, ahogyan ő akarja, mert a „mindenki” az ő, és mi, akik nem, vagy másképp gondoljuk, vagyunk a senkik, most éppen én meg a szüleim, hiszen amit tudok, vagy nem tudok, azt hazulról, tőlük hoztam, vagy nem hoztam. Mintha a felsőbbrendűség tudatában hányná a szemünkre, hogy másképp merünk vélekedni, mint Lednekék, holott csak ők számítanak. Hogy ne mondjak olyat, amit megbánnék, szó nélkül odahúzok egy széket az asztalhoz, és neki csak annyit mondok, gyere, itt a reggeli, de Pálma dühöngve felugrik, hála neked, elment az étvágyam, s a pillantás, amit rám vet, olyan féktelen gyűlölettől szikrázik, hogy azt is mondhatná, dögölj meg. Berohan a fürdőszobába, bevágja az ajtaját, de olyan erővel, hogy akár ki is eshetne a tokból, én pedig juszt sem nyúlok az ételhez, pedig a kínálat és a szervírozás káprázatos, a porcelán teáskanna, a csészék, a kristályüveg cukortartó s még a teavaj bordázata is különleges, az üvegtálcákban háromféle dzsem van, egy negyedikben méz, más tányérokakon téliszalámi, gépsonka, sajtok, és talpas, ezüst pohárkákban lágý tojás, a fonott kosárkában pedig friss, ropogós péksütemények. Összefut a nyál a szájamban, roppant erős a kísértés, hogy legalább megdézsmáljak valamit, de a vágy, hogy visszavágjak Pálmának, még erősebb. Már semmi kétségem afelől, hogy az a pár óra, amit még itt töltünk, ugyanígy fog zajlani, Pálma a legjobb esetben is átnéz rajtam, mintha velem egy levegőt szívni is megalázó lenne, bennem pedig gyűlik az elszántság, hogy ha rákényszerít, én is előszámláljam, mi mindenért tehettem volna szemrehányást csak tegnap is, már mindjárt az anyakönyvvezetőnél, amikor a te-remszolgá azt hitte, hogy a jelen lévő férfiak legelegánsabbikát kell előre

tessékelnie, és Pálma után magától értetődően Brichtának csinált utat, engem pedig úgy próbált féken tartani, hogy a tenyerét a mellkasomnak feszítette, mert igencsak be akartam nyomulni, várjon a sorára, fiatalember, förmedt rám a rozsmárkás alól, de sürgős egyeseknek, én pedig zavartan kezdtem magyarázni, hogy azért sürgős, mert én volnék a vőlegény, és odabent szükség van rám, de a teremőr kétkedve végigmért, no hiszen, azt mindenki mondhatja, csak hogy addigra Pálma már tanúja volt a huzakodásunknak, és éles, érdes hangon rendreutasította az öreget, vén marha, fogja be a pofáját, mintha egy felbőszült kofa szabadult volna be a piacról, ne csináld, súgtam a fülébe, mindenki minket néz, mi az, hogy ne csináljam, torkolt le Pálma, amilyen málé vagy, képes volnál lemaradni a saját esküvődről, én ezt a vén marhát fel fogom jelenteni. A hangjától zengett a terem, Brichta visszajött a bejáráshoz, és gálánsan a karját kínálta neki, a kedves menyasszonyra ott bent nagyobb szükség van, s azzal vitte is, én meg úgy éreztem, Brichta most már meg is buktathat, ha akar, egész életében hálás leszek neki, és annak örültem, hogy holmi erkölcsi aggályok miatt, miszerint az ember a tanárát nem kéri fel esküvői tanúnak, nem álltam el az ötlettől, hogy ő legyen az, és ha emiatt bárki törtetéssel vádol, hát tegye. A szertartás után a négy szülőből, a két tanúból és belőlünk álló nyolctagú gyülekezet együtt sétált át a kerületi Tanácstól a Lúdláb étterembe, s amíg a többiek az elzavarhatatlan, erőszakoskodó fényképészt szidták, én magamban Ákom Bandinak magyaráztam, hogy miért nem hívtam meg ide, neked lett volna rossz látni, hogy azt a lányt vettem feleségül, akitől el akartál riasztani, márpedig ő az, akinek járőrben hátat is fordíthatnék, akkor sem döfné belém a kést, az esküvőnk a bizonyág rá, hogy tévedtél, de ha itt lennél, azt hinnéd, neked akarom megmutatni, mennyire más is lehet egy ilyen szertartás, mint a tiétek, nálunk nincs semmi felhajtás, a mi esküvőnk magánügy, és ezt Pálma ugyanúgy gondolja, mint én, de a szülei sem akarnak a saját kivagyiságuk kedvéért ránk kényszeríteni egy monstre ebédet, nem kellett meghívniunk egy rakás olyan embert, akivel nem szívesen vagyunk együtt. Az esküvőnk olyan, mint egy diákcsíny, még gyűrűnk sincs, és az ünnepi ebéd a Lúdláiban lesz, két pár virsli, kávé, aztán ki-ki megy a dolgára, mi Pálmával vissza az egyetemre, mert délután még óráink lesznek. Miközben ezt a tirádát pörgettem magamban, tudni véltem, hogy Bandi miként fogadja a szavaimat, megpróbálja titkolni, de alapjában véve irigykedik, számomra pedig ez a legnagyobb elégtétel, sőt megnyugató, jó érzés, ami azonban átmenetileg elhagy, amikor a Lúdláiban Lednek tata nagy torokköszörülések közepette elkéri a számlát, s közben jelentőségteljesen rám pillant, vajon látom-e, mit csinál, aztán szemüvegét a homlokára tolvá ellenőrzi a felszámolt tételeket.

Pálmának feltűnik a hosszas bibelődés, és az asztal túlsó végéről odakiabál, mi a baj, papácska, be akarnak csapni? Lednek tatát ez bosszantja, a lányára pisszeg, de Pálma nem akarja megérteni, és tovább kiabál, ha valami nem stimmel, nehogya kifizesd! Az apját szemlátomást kellemetlenül érinti a hangos biztatás, hagyd már békén, súgom Pálma fülébe, bízd rá, hogy mit csinál, de Pálma letorkol, nem fogom hagyni, hogy becsapják, a nászajándékunkról van szó, azt kapjuk tőlük, hogy papácska állja a cechet, ő ugyanis legalább próbálkozik, nem úgy, mint egyesek. Értem a célzást, mégis úgy kell tennem, mintha nem érteném, mert ha kikérem magamnak, elrontom a meglepetést, amit anyám szervezett, tegnap azt mondta, elutazni se pénzetek, se időtök, de az esküvőt mégiscsak illik emlékezetesé tenni, úgyhogy mi apáddal kitaláltunk valamit, mondd azt Pálmának, hogy meg akarod szöktetni, ülj fel vele a Fogaskerekűre, és azontúl nincs más dolgotok, mint kiszállni a végállomáson, végigmenni a Rege utcán, ott a Golf, az ország legelőkelőbb szállodája, apád Vörös Golfnak nevezi, mert azóta Vörös Csillag lett, de ő épp akkor, amikor születted, ott játszott a Heinemannékkal fél évig a Golf dancing-bárjában, szmokingos hely volt, ti azonban nehogya megijedjete, ott fogtok aludni, mert ez a mi nászajándékunk, le van foglalva a nevetekre a nászutas lakosztály. Úgy néztem rá, mintha a szemem láttára tört volna ki rajta az elmebaj, pesti ember Pesten nem kaphat szállodai szobát, ezt mindenki tudja, már a kabarében is téma volt, miből gondolod, hogy mi kapnánk? Anyám titokzatosan mosolygott, el van intézve, interjút csináltam az igazgatójukkal, nem ezért persze, de a végén kiderült, hogy ő is nagyapád tanítványa volt az Izabella utcai Felsőkereskedelmiben, elkezdett kérdegetni a családról, mire én elmondtam, hogy van egy nagy fiam, aki megnősül, s erre ő maga ajánlotta fel, hogy töltsön el náluk az ifjú pár egy éjszakát, nászutasoknak most, holt szezonban, szinte ingyen van, mert aki bemutatja az anyakönyvi kivonatát, nagy kedvezményt kap, úgyhogy sipirc, legyetek boldogok, csak arra ügyelj, hogy Pálma idő előtt meg ne szimatolja, én már az anyjával mindent megbeszéltem, összekészít neki pár holmit, te pedig két órát közt elrohansz érte, berakod a táskádba, és csak odafent a hegyen áruod el, hogy ez is meg van oldva. Pálma a szokásosnál is magabiztosabban utasítja el, hogy beleavatkozzam, a Lúdláb fizetőpincérével zajló vitájába, a pincér már ott áll az asztalunknál és méltatlankodva érdeklődik, van-e valami probléma, s amolyan tanító halksággal beszél, értse belőle a vendég, hogy itt ez a kívánatos hangerő, de Pálma nem akarja érteni, igenis, van probléma, kiabálja a házasságkötő teremből már ismerős, érdes-éles hangon, van képük zenés felárat számolni, mikor itt egy szál hegedű se cincog, mióta betettük a lábunkat ebbe a, és úgy hallgat el, mint aki a közhelyesnél sér-

több kifejezést keresi, ebbe a bájzliba! A pincér arca bíborvörösre gyúlik, hölgyem, kérem, moderálja magát, ezzel azonban épp az ellenkezőjét éri el, Pálma hangja valóságos vijjogásba csap át, én moderáljam, maguknak volna félnivalójuk! Ez az a pillanat, amikor a képzeletemben élő Ákom Bandi újra megszólal, és kajánul azt mondja, Ditke engem sose hozna ilyen helyzetbe. A pincér azonban nem folytatja a szópárbajt, hanem a terem másik végében látható emelvényre mutat, hegedünk nincs, de van zongoránk, és momentán azért nem szól, mert Turán művész úr az ebédjét költi, amihez joga van, s ezen a ponton apámból kitör az egykori zenész, a szakszervezeti szünet mindenképp jár, a pincér megőrül a váratlan támogatásnak, ahogy mondani tetszik, na jó, fejezzük be, vet véget a jelenetnek Pálma apja, és fillerre, komótosan kiguberálja a számlán szereplő összeget, a pincér azonban visszakotor elé egy zöld tízforintost, a zenés felár miatt ez visszajár, és úgy vigyorog, mint akinek ez a pillanat megér egy tízest, Pálma apja szemrebbenés nélkül zsebre vágja, épp csak meg nem köpködi, apád-anyád idejőjön. A pincér kitarja előttünk az ajtót, legyen máskor is szerencsénk, Pálma felfortyan, én visszamegyek, és isten bizony felpofozom, de az apja rádörren, nem mész sehová, Pálma pedig felém vág a szemével, hát nem is az én dolgom volna. Képtelen eltitkolni, hogy a vereséget nem viseli el, mondd csak, Ágnes, veszi célba anyámat, nincs kedved leleplezni ezt a szemét bandát, a zenés felárral ki tudja, hány embert vernek át naponta, de anyám azzal tér ki a provokáció elől, hogy majd megbeszéljük, ha visszajöttetek a nászútról. Eláll a lélegzetem, attól félek, hogy mindjárt elszólja magát, és idő előtt kiderül a meglepetés, de Pálma arca elárulja, hogy a nászút említését ízetlen viccnek véli, képes feltételezni, hogy anyám az egyetemig megteendő utat érti rajta, nna, köszönöm szépen, mondja lebiggyesztett szájjal, felejthetetlen élmény lesz, két megálló a hatossal, átszállás a hatvanhetesre, szebb nászutat el se tudnék képzelni. A feszültséget Brichta oldja fel, aki gavalléros kézcsókkal búcsúzik el a nőktől, sajnos, engem vár az egyetem, mondja, de anyám oktondian közbeszól, titeket is az vár, miért nem mennek együtt, Brichta azonban mosolyogva hártja el a javaslatot, utazzon csak kettesben az ifjú pár, ennyi igazán jár nekik, magára pedig, András, holnap délután számítok, ugye, nem felejtí el, látom Pálma fején, hogy azt hiszi, Brichta nem átallotta a nászútra vonatkozó viccet újból elsütni, de hát most sem szólhatok. A villamos peronján egymás derekát átkarolva szorongunk, de egyetlen szót sem szólunk egymáshoz. Pálma sértődöttsége roppant beszédes, micsoda szégyen, gondolja, hogy az esküvőnk napját semmi sem különbözteti meg a közönséges hétköznapoktól, én meg azért hallgatok, nehogy elszóljam magam, és mégis, amikor az egyetemre érünk, már majd a szívem szakad meg érte,

és kész lennék sutba dobni a megfogadott titoktartást, csak felvidíthassam. Már éppen meg akarnám súgni, hogy kár nekibúsulnia, mert a napból még hátravan valami, ami különleges lesz, amikor azzal köszön el, hogy remélem, elégedett vagy, legyen legalább neked jó napod, s úgy néz rám, mintha nem is együtt találtuk volna ki, hogy minden flanc nélküli esküvőt tartunk, egyszerűt és vidámat, és nem verjük a szüleinket adósságba, de ha mégis másfélre vágyott, miért nem akkor szólt? Ez annyira rosszul esik, hogy mégsem mondok neki semmi biztatót, délután ötre beszéljük meg az újabb találkoztót, addig főjön csak saját keserű levében. Negyed hatkor azonban, mivel nem látom a Pesti Barnabás utcai kapunál, elfog a rémület, nem is jön, elege lett belőlem, s ez a gondolat annyira elviselhetetlen, hogy mikor végre megjelenik, már nem bírom tartani a számat, most jön a meglepetés, meg foglak szöktetni, csak hogy a késés nem volt betervezve, sietnünk kéne. Szomorkás mosollyal veszi tudomásul a bejelentést, hová sietnénk, talán egészen a Margit hídig elmegyünk, vagy annál is tovább? Úgy teszek, mintha nem fognám fel, hogy ez gúnyolódás, azt válaszolom, jó partit csináltál, vagyok olyan gazdag, hogy kétszer két átszállójegyre is teljen, úgyhogy ha hiszed, ha nem, a Moszkva téren megint átszállunk, s abban reménykedem, hogy ezen végre elneveti magát, de csak egy savanyú mosoly telik tőle, s olyan kelleetlenül lépdel mellettem, mint aki azzal is szívességet tesz, hogy nem hagy faképnél. Talán éppen most tesz magának szemrehányást, amiért feljött hozzám az Eötvös utcába, ahelyett, hogy hagyta volna annyiban a szakításunkat, nekem pedig a szívem szakad meg, hogy ennyire szomorúnak látom, másfelől tisztában vagyok vele, hogy minél bánatosabb most, annál boldogabb lesz, ha kiderül, hogy tévedett. Amikor már a Fogaskerekű csattog velünk felfelé, kesernyés mosollyal nyugtázza az útirányt, s azt hiszi, abból áll a meglepetés, hogy arra a járműre ültettem fel, amelyiken mi ketten, együtt, még sohasem utaztunk. Minden megállónál azt kérdezi, nem kellene-e már kiszállni? Megtudod, ha odaérünk, felelem a Diós-árokknál, ugyanezt az Evetke útnál, ott azonban nem képes tovább türtőztetni magát, és indulatosan kifakad, már csak a végállomás jön, remélem, ott végre kiszállunk, és eláruod, hogy hová hurcolsz. A vállamat vonogatom, bírd ki még egy kicsit, hidd el, megéri, de fenyegetően rám förmed, előre szólok, hogy túrázni máshol és máskor szeretek, most nincs kedvem az erdőben éjszakázni. Nekem sincs, vágom rá, légy nyugodt, lesz fedél a fejünk fölött. Szemlátomást bosszantja, hogy fordult a kocka, és nekem van titkom, amit sehogy sem tud kiszedni belőlem, képtelenségekkel próbál beugratni, akkor valami rokonotok lakik errefelé, és arra spekulálsz, hogy hátha ott rekedünk éjszakára, aztán reggelig hallgathatunk bölcs tanácsokat és prédikációkat, csak hogy sajnálom, én

ma nem vagyok erre hangolva, inkább szálljunk ki, és menjünk haza, tudomásul veszem, hogy a te feleséged ennél többre nem számíthat. Egy pillanatig szinte elfelejtem, hogy pár percnyi gyalogútra vagyunk a céltól, szívem szerint rávágnám, menj csak, ahogy gondolod, de észbe kapok, a sértés a tájékozatlanságából fakad, jobban járok, ha a lehető leggyöngédebb hangon kezdem bizonygatni, olyan nászéjszakánk lesz, hogy mindenki irigyelni fog, és csodák csodája, Pálma végre elneveti magát, akkor valami disznóságon töröd a fejed, s ezt úgy mondja, mint aki reménykedik is, hogy tényleg disznóságról van szó, én pedig megpróbálom sejtelmességbe burkolni, hogy eltalálta-e, semmit sem mondok, mert ez titok, de ne félj, most már hamar kiderül. Legalább azt árul el, faggat tovább, hogy én-tok vagy te-tok? Végre csillog a szeme, egyik se, felelem, ez mi-tok. Újabb pár méter után megtorpan, tapodtat se mozdulok innen, ha nem mondod meg, mi a cél. Jó, de egy lépést, egyetlenegy pici lépést azért még tegyél meg, kérlelem, mert onnan, ahol én állok, már látni egy tornyot, ami alighanem a szállodáé, és színpadias mozdulattal odamutatok, voilà a Golf Szálló, alias Vörös Csillag, ez a fedél jó lesz a fejünk fölé? Ma éjszakára tudniillik miénk a nászutaslakosztály. Pálma hosszasan, gyanakodva fürkészi az arcomat, azt latolgatja, kitelik-e tőlem, hogy ilyesmivel ugrassam, aztán megrázza a fejét, ennél átlátszóbb vagyok, gondolja, de van más, amin fenn lehet akadni, azt hiszem, nem tudod, mit beszélsz, itt csak külföldiek kaphatnak szobát, az elit, diplomaták, gyárosok, mindenféle előkelőségek, velünk szóba se fognak állni, úgyhogy jobb, ha be se megyünk, ezért a hülye viccért kár volt engem iderángatni. Egyáltalán nem vicc, válaszolom, ma éjjel itt alszunk, anyám elintézte, ez a szüleim nászajándéka. Pálma arcán egymást kizáró érzések váltják egymást, mintha azon medítalna, hogy amennyiben ez igaz, megfogta velünk az isten lábát, másfelől a sértettség fortyog benne, és valósággal keresi, hogy mi fogja megghiúsítani a kedvező végkifejletet. A dühe végül anyám ellen robban ki, elintézte, ugye, na persze, de az nyilván nem érdekelte, hogy a szüleim halálra fognak rémülni, ha csak úgy, ukmukfukk nem alszom otthon! Éppenhogy érdekelte, vágom rá elégedetten, a szüleid mindenbe be vannak avatva, és fognám is karon, hogy végre bemenjünk a szállodába, de elrántja magát, mert eszébe jut még egy akadály, más baj is van, amire persze nem gondoltál, nincs nálam se pizsama, se fogkefe, egyáltalán semmi, amire egy nőnek szüksége van. Ebben is tévedsz, mondom, és kezdem élvezni a helyzetet, igenis mindened itt van, pizsama, harisnya, váltás bugyi, fogkefe, itt a táskámban, anyád rakta össze, stiliztika és tudszoc között elszaladtam érte, de ha még sokáig ácsorgunk idekint, a végén tényleg az erdőben alszunk, mert hétig el kell foglalni a szobát. A foyer-ben olyan látvány tárul

elénk, amitől elakad a szavunk, filmekben láttunk csak ilyen luxust, de képtelenségnek tűnik, hogy nekünk is részünk lehessen benne, elképedve toporgok a vastag szőnyegen, és bár az az öltöny van rajtam, amiben színházba szoktam járni, ma meg az esküvőm kedvéért vettem fel, látom, hogy itt szánalmasan kopottnak hat, és örülhetek, ha a nesztelenül cikázó, egyenruhás alkalmazottak egyike nem fog karon, nem akar feltűnés nélkül kivezetni azzal, hogy nálunk tilos a kéregetés. Aki csak elmegy előttünk, némán is szinte azt kérdi, hogy kerül ide ez a szerencsétlen? Állok lecövekelve, és moccanni se merek, mert itt az önbizalmamat tépázva minden azt sugallja, hogy bármit tennék, azzal csak hibáznék, vagy nevetségessé tenném magam. Sóvárogva keresek valamit, ami bátorságot öntene belém, mert rettegek a lekezelő, szánakozó pillantástól, amivel majd végigmér az itteni közeg megtestesítője, és kattogni kezd a fejében a számológép, összeadva a rajtam látható ruhadarabok árát, hogy végül megállapítsa, nyilvánvalóan se címem, se hatalmam, de ha nincs, milyen alapon várok el a többi vendéggel azonos bánásmódot? Legalább olyan holmijam lennének, amik kifinonult ízlésről és jómódról árulkodnak, de nincsenek az általam bejárt városok vignettáival teliragasztott bőrdíjaim, sem szivarzebből az órazsebbe vezetett arany óraláncom, sem vastag pecsétgyűrű az ujjamon, még a gojzerverrott borjúbőr cipő sincs a lábamon, vagyis semmi sem érzékelteti, hogy valaki lennék, és ha nem most vagyok valaki, akkor valaha voltam, és ha nem én, akkor a felmenőim. Egyetlen jogcímem lehetne rá, hogy legalább határesetnek tűnjek, az is csak akkor, ha volna a személyzetben bárki, aki szokott olykor irodalmi lapokat olvasni és a nevemről, halványan bár, de rémlene, hogy ez valami költő, akkor azt mondhatná a többieknek, én már hallottam róla, én pedig nagy szerényen belesúvasztanám a mondókámba, hogy jövőre megjelenik az első önálló könyvem, csak hogy itt aligha facsarhatok ebből önbizalmat, mert ebben a közegben az ilyesmi fikarcnyit se számít. Húzom az időt, mielőtt beljebb kellene lépnem, kétségbeesésemben a falat pásztázom, és a tekintetem meg is akad valamin, amitől a szorongásom máris csökken, mert a régi vendégek által lőtt óriási szarvasagancsok között egy oklevelet fedezek fel, s amikor közelebb merészkedem hozzá, az üveg alatt azt olvasom, hogy a szálló kollektívája a népi demokrácia vendéglátóiparának felvirágoztatásában szerzett érdemeiért a Munka Vörös Zászlórendje kitüntetését kapta 1955-ben. Mire ezt kislabizálom, a foyer nyomasztóan gögös közegét sem érzem már annyira ijesztőnek, hozzá még eszembe jut a név, amit a szálloda a Nyerges-féle keresztségben kapott apámtól, ahhoz meg csatlakozik az emlékeimből a vonyítós nyári részeg is, aki a Szondi utca sarki kocsmából távozóban szokta, évente legalább egyszer, de már régóta elkurjongatni a

maga mástól sose hallott nótáját (míg csak valamelyik ablakból le nem öntik), Horthy Miki, Horthy Miki, mért nem lettél bolsevik, és ahányszor felveri ezzel a környéket, mindig kihallani a szívből jövő bánatot a „mért nem lettél”-ből, és a nosztalgia gyöngédségét, ahogy lemikizi a lovastengerészt, és mindig azt gondoltam, hogy ekkora gubanc csak egy szesz kazán fejében teremhet meg, képtelen voltam bármiféle értelmet tulajdonítani a szövegnek, de most, hogy látom, az agancsokon kívül a Vörös Zászlórenddel is épp úgy dicsekednek, megvilágosodás ér, és egyszeriben azt is tudom, hogy nemcsak a mi sarki részegünk szeretné keresztezni a múltat s jövőt, de ezek itt a szállodában szintén horthymikire áhítoznak, viszont egyúttal azt is szeretnék, ha bolsevik fazont öltene, másfelől eltűrnék a bolsevikokat is, csak lennének olyanok, mint horthymiki, épp ahogy a szállodájuk vörös is meg Golf is. Uraim, kvittek vagyunk, mondanám, ha éreztetni próbálnák velem, hogy sehogy sem illek a vendégeik közé, elismerem, furcsa dolog egy ifjú szocialista költőtől az itteni luxusra pályázni, de kapaszkodjanak meg, önöket nálam is röhejesebbé teszi a trófeák közé akasztott vörös érdemrend, úgyhogy azt hiszem, nincs mit egymás szemére hányunk. Töprengéseimnek Pálma vet véget, aki rám szól a recepciós pult mellől, és valami sose hallott affektáltság színezi át a hangját. András, kérlek, volnál szíves idefáradni? Úgy csacsog, mintha annak látszatnak akarna megágyazni, hogy mi ketten különcök vagyunk, de a társadalmi rangunkat illetően ideillünk, senkit se tévesszen meg hóborunk, a szegényes külső. Meglep, hogy milyen ügyesen talál bele a szeleburdi, jól szituált fiatalasszony szerepébe, nekem annál kevésbé sikerül a praktikus teendők dolgában segítségre szoruló, de dölyfös filozoptert alakítanom, s olyan sután adom elő a szobát illető mondókámat, mintha nem a meglévő foglalás érvényesítéséről lenne szó, hanem a portás jóindulatáért esedeznék, aki ennek megfelelően túl sokáig lapozgat is a könyvében, és aztán úgy néz fel, mintha maga se hinné el, hogy azt látja ott, amit lát, Nyerges András és neje részére van bejegyezve opció a nászutas kedvezményre, önök volnának azok? Mégis, mi olyan hihetetlen ebben, ezt kellene kérdeznem, ha képes lennék a feltételezett státusomhoz illő arroganciára, de nem vagyok, alig jön ki hang a torkomon, s csak egy félénk igent vagyok képes elrebegni. A portás átad két papírlapot, mindenekelőtt a bejelentőt szíveskedjenek kitölteni, azután beszélhetünk a többiről. Széleseben sercegnek a tollaink, zárthelyi dolgozattal tudnánk olyan gyorsan elkészülni, mint ezzel, poggyászuk, amint látom, nemigen van, jegyzi meg, és megenged magának egy kétértelmű mosolyt, na persze, ahhoz, amiért jöttek, minnek is több, én pedig érzem, hogy ebben van valami sértő, de mire kibogoznám, hogy mi, már mással kell foglalkoznom, mert a bejelen-

tőink láttán a portásnak elkomorodik a képe, és vészjóslóan közli, hogy van egy probléma, kulcsot nyújtó keze pedig félúton elakad a levegőben, önöknek nem jár a nászutas-kedvezmény, anélkül viszont a lakosztály sem. Mióta beléptünk a forgóajtón, a lelkem mélyén valami effélére számítottam, és most tudni vélem, hogy mégis a pesti illetőségünk a kizáró ok, nem kellett volna anyámra hallgatnom, mindent ő sem tudhat elintézni, most aztán szégyenszemre kulloghatunk haza, és Pálma még diadalmaskodhat is, mert ő egy percig sem hitte, hogy kaphatunk itt szobát. Próbálok vitatkozni, ne haragudjon, de nem értem az egészet, mi tényleg házások vagyunk, itt a friss anyakönyvi kivonat, ma állították ki a hatodik kerületi tanácsnál, mi a problémája ezzel? Ezzel semmi, csóválja a fejét, annál több azzal, hogy a lakosztályt Nyerges András és Nyerges Andrásné nevére foglalták, a kis hölgy viszont azt írta, hogy ő Lednek Pálma Veronika, kis hölgy a nénikéje, csattan fel Pálma, és csipőre tett kézzel kiabálni kezd, magának semmi köze hozzá, hogy engem hogy hívnak, kutya kötelessége kiadni a megrendelt szobát, sajnálom, hölgyem, vitázik a portás, engem szabályok kötnek, ha a neve nem egyezik a foglalási névvel, nem jogosult a szobára, márpedig kegyed a papírok szerint Lednek Pálma Veronika, és nem Nyerges Andrásné. De miért, jajdulok fel, miért jönnénk ide, ha nem volnánk házaspár? Nézze, tárja szét mindkét karját a portás, önök lehetnek egy alkalmi párocska is, próbálkoztak már nálunk ezzel a trükkel, de nászutaslakosztály kizárólag bejegyzett ifjú házásoknak jár. Pálma orrcimpái kitágulnak a dühtől, és arról még nem hallott, portások gyöngye, hogy aki férjhez megy, megtarthatja a lánykori nevét? Hálásan köszönöm a kioktatást, feleli a portás, s a hangja még nyugodt, de már magasabb regiszterbe csúszik, a nászutaslakosztályba Nyerges Andrásné beköltözhet, Lednek Pálma nem, értse meg, hölgyem. Nem, kiabál Pálma, maga értse meg, hogy megüti a bokáját, ha öt percen belül nem miénk a lakosztály! Ez így nem megy, gondolom, de majd én, s a pultra könyökölve közelebb hajolok a portáshoz, mintha a férfiszolidaritáshoz fellebbeznék, nézze, mi nem vagyunk csalók, egyszerűen arról van szó, hogy a feleségem nem akar „né” lenni, én pedig megértem, és nem akarom kényszeríteni. Hiába fojtom le a hangomat, Pálma szükségesnek találja, hogy hangosan letorkoljon, na még szép, hogy nem akarsz, nem is tudnál, Nyergesnének lenni nem akkora dicsőség, bárki megmondhatja, még maga is, és a portásra néz, hogy a Lednek sokkal szebb név, érdekesebb is, ritkább is. A portás olyan pillantást vet rám, mintha eddig észre se vett volna, s a szája hangtalanul lehel egy szót, részvétem. Azután jelét is adja, hogy megszánt, föltesz egy mentőkérdést, tudná-e a hölgy igazolni, hogy ez a helyzet? A hölgy tudná, kiabál Pálma, de nem akarja, csak ha maga előbb bocsánatot kér, mert

velem egy portás nem fog packázni, szelíden megérintem a vállát, ne rontsa már el, ami kezd egyenesbe jönni, de lerázza a kezemet, hagyjál békén, kiabálja, te málé vagy, jobb, ha az ilyesmit rám bízod, majd én elbánok ezzel a ripókkal, s a szó, amit használ, még ebben a helyzetben is elképeszt, honnét jönnek a nyelvére ilyenek, de míg ezen töprengek, időt is veszítek, a felbőszült portás már nem türtőzteti magát, nézze, hölgyem, ha kihívom a rendőrséget, abból nem nekem lesz bajom, szóval vagy mutat egy akármilyen igazolványt, de gyorsan, vagy mind a ketten távoznak. A kétségbeesés eszembe juttat valamit, várjon csak, az én személyimbe beleírták, hogy ki a feleségem, ha az elég, megmutathatom, de Pálma a pultra csap, nem mutatsz meg semmit, s a következő pillanatban dermesztő rikácsolásba kezd, az anyósom újságíró, a lakosztályt ő kötötte le a maguk igazgatójánál, és ha megtudja, hogy velünk hogyan bántak itt, nem én fogok repülni, az hétszentség. Kifut a vér a fejből, az anyámat hagyd ki ebből, suttogom, és még Pálma ruháját is megrángatom, de ő nem törődik vele, igenis csak tudják meg, hogy kivel kötöttek ki, s ebben a pillanatban újra Ákom Bandi szólal meg a fejemben, na, öreg, még mindig irigyeljelek? Rémületesen már szinte látom is a cirkusz következményét, anyámat pellengérré állítják a Magyar Sajtó című szakmai lapban, ez az eset lesz a szemléltető példa az újságírói mivolttal való visszaélésre, emiatt aztán a Hétfői Híreknél is megbüntetik, mindez pedig nem csupán hagymázos álom, a bekövetkezte azon múlik, hogy a szállodának eszébe jut-e jelteni az esetet, de a nászutunknál vannak fontosabb dolgok is, ezt mindenképp meg kell akadályoznom. Majd később megmagyarázom, sűgom Pálma fülébe, de most tűnjünk el, mielőtt kitörne a botrány, lakosztályunk már nem lesz, de legalább botrány se legyen. Megfogom a kezét, és rántok rajta egyet, csakhogy késő, a hátunk mögül vészjósló suttogás hallatszik, Kornél, hozzám, vajon kinek szól az ellentmondást nem tűrő parancs, egy magas, kopasz férfi áll a foyér közepén, és a portásunk rezzen össze, aztán azt makogja, de Taubner elvtárs, a vendégek, érdekes, gondolom, most egyszerre vendégek lettünk, Kornél, hangzik másodszor is, és a portás most már habozás nélkül odaiszkol, ahol Taubner elvtárs várja, megállnak a foyér tőlünk legtávolabbi pontján, papírokat lengetnek, alighanem a mi bejelentőinket, a tanakodást mutogatás tarkítja, Taubner arc kifejezése halálos ítélettel ér fel, és számomra nem kétséges, hogy a miénkkel, ki tudja, mióta állhatott az előcsarnokban, s hallgatta Pálma hangoskodását, az ilyesmit itt nem tűrik el, félénken odapillantok, hogy kifürkésszem, mire számíthatunk, és meglepetésemre Taubner elvtárs megbiccenti felém a fejét, mintha köszönni akarna, Kornél pedig visszanyargal a pultja mögé, széles mosollyal nyújtja át a kulcsot, minden a leg-

nagyobb rendben, mondja, fel lehet fáradni, első emelet egy. Magam a lépcső felé indulnék, huszonkét évesen nem fogok az első emeletre lifttel menni, de Pálma beszáll és int, hogy kövessem, szemlátomást majd szétveti a düh, csak addig türtőzteti magát, amíg be nem érünk a szobába, képzelem, milyen jó kis éjszakánk lesz, könyvelem el magamban, de mikor belépünk, a hangulatunk egy csapásra megváltozik, Pálmát az esküvőnk óta először látom boldognak, elragadtatottan jár körbe, képtelen betelni a luxussal, ami itt mindent áthat, megtapogatja a bútorok huzatát, a drapériát, szorgolgtja az ágyneműt, s alig hiszi el, hogy mindez nem káprázat, kurrogó hangokat hallat, mintha a pompa ajzószerként hatna rá. Úgy döntök, rajtam ne múljon, kész vagyok az iménti jelenetet elfelejteni, odaülök mellé, és azt suttogom, tudod, félttem egy kicsit, hogy a végén otthon alszunk. Pálma fürkésze meg néz magának, mintha azt latolgtatná, ezt szemrehányásnak vagy békítésnek szánom-e, és melyiktől féltél jobban, érdeklődik, attól, hogy otthon alszol, vagy attól, hogy ma is csak aludni fogsz? Mindkettőtől, vágom rá, és megtoldom egy kacér félmondattal, végül is nászéjszaka nélkül mit ér az egész? Elképesztő a hatása ennek a pár szónak, Pálmából tomboló jókedv tör ki, maga mellé ránt az ágyra, tudod mit, ne is beszéljünk, csak csináljuk gyorsan, és valósággal tépi le magáról a ruhát, az én vetkőzésemet lassúnak és körülményesnek találja, úgyhogy segít, de nem tagadja meg magát, mert amikor a meztelensége már megvadítana, mégsem enged magába hatolni, valami különös, fojtott torokhangon azt kezdi követelni, hogy előbb mondjam ki hangosan, mit fogunk csinálni, de én csak zavartan motyogni tudok, szeretkezni fogunk, és még mit, követeli a folytatást, te mondtad, hogy most ne beszéljek, védekezem, ne is, de ez más, ezt légy szíves, mondd ki, és úgy mondd, ahogy a férfiak mondják, ahogy magatok közt mondjátok, már aki, vetem közbe, de meg se hallja, na, igazán, a kedvemért, hidd el, sokkal izgalmasabb lesz, ha mondod. A szemérmességemen kívül azzal a dilemmával is szemközt találok magam, hogy nem tudom, melyik változatot akarja, nyilván nem a legdurvábbikat, viszont ha mégis azt mondanám, kikérné magának, inkább megpróbálom elhárítani a feladatot, nekem ez így nem megy, suttogom, dehogynem, kiabál rám, ennyit csak megtehetsz a kedvemért, hát jó, adom meg magam, legyen, közösülünk, kettyintünk, kúrunk, kamatyo-lunk, elhallgatok, mint aki megtette a magáét, de ököllel püföli a mellkasomat, ne hagyd abba, azt akarom hallani, azt a bizonyosat a te szádból, és utállak, ha nem mondod, én a feleséged vagyok, mitől félsz, na jó, nyelek egy nagyot, és félénken, alig hallhatóan a fülébe súgom, de még kérdő hangsúllyal is enyhítem a szó súlyát, baszni fogunk? Látod, megy ez, kiabálja, és repes az örömtől, ragyogó arccal ismételteti, baszni fogunk, basz-

ni fogunk, és remélem, most nagyon meg akarsz baszni, hiszen azért vagyunk itt, aztán hozzáteszi, tőlem csinálhattuk volna házasság nélkül is, te voltál az, aki nem állt kötélnek. Ez visszamenőleg érthetővé teszi, hogy mire célzott olyankor, mikor azt hajtogatta, hogy sose történik semmi. A testünk könnyebben megérteti magát a másik testével, mint amennyire szavakkal sikerül, de később, amikor Pálma elszalad megnézni, hogy mi található a minibárban, mégis úgy érzem, van valami végiggondolandó abban, ami történt, mert nem egyszerűen csak azt tudtam meg, hogy Pálmának nincsenek gátlásai, és szereti szavakkal fűszerezni a szeretkezést, ez a magyarázat elég lehetne bármikor máskor, de számomra nyilvánvalóan üzenetet hordoz, lássuk csak, miféle, nem kell hozzá túl nagy fejtörés, hogy rájöjjenek, és meg is hatódnak, amikor egy nő semmit sem szégyell a másik előtt, ha ennyire ki meri adni magát, az a legnagyobb fokú bizalom jele, Pálma ezzel adja tudtomra, hogy vége annak, ami a legnyomasztóbb volt a kapcsolatunkban, az örökös adok-kapoknak, nincs szükség többé gyanakvásra, nem tart többé attól, hogy félreértem, ha viszont továbbra is húzódozom, azzal cserbenhagyom őt, mintha nem mernék a szó minden értelmében lemeztelenedni előtte. Egyszerre érteni vélem, miért volt annyira fontos, hogy ne szemérmeskedjek, most már szeretném megmutatni, hogy felfogtam a helyzet lényegét, és megpróbálom jelezni, hogy bízhat bennem, gyere már, kiabálok utána, szeretnék megint *nászni* veled! Kezében két miniüveggel megtorpan és álmélkodva kapja fel a fejét, jól hallottam, kérdi, és bizonytalanul mered rám, csak nem kimondtad magadtól, de igen, vágom rá, azaz a magam módján, *nászni* akarok veled, nocsak, kitört belőle a költő, és elégedetten mellém veti magát, ez a beszéd, akkor légy szíves annyira *násszál* meg, hogy kétfelé álljon a fülem. Órákon át azzal telik az idő, hogy elalszunk, felébredünk, kimerülünk, erőre kapunk, s közben a meghittségnek eddig nem ismert fokára hágunk, aminek hála, régóta nem tapasztalt békesség száll belém, és az álom olyan mély, hogy később egészen valószínűtlennek tűnik, mire vetemedtem, amíg ő aludt, és nem is értem, hogy vehettem komolyan Ákom Bandi fenntartásait. Amikor később kezembem a reggelinket tartalmazó tálcával visszafelé bocorgok az ajtóból, s újra egy háború kellős közepén találom magam, az már készületlenül ér, mert eszembe se jutott, hogy nem hagyhatom fedezetlenül magamat, hiszen éjjel éppen az tett boldoggá, hogy Pálma többé nem az elenségem, így hát felfogni sem tudom, hogy ez már miért nem érvényes, miért zajlik minden ugyanúgy, mint azelőtt, de hát félre sem lehet érteni, hogy Pálma megint alsóbbrendű lényként kezel, vagyis úgy, ahogy tegnap a teremőrt, a Lúdláb pincérét, a Kornél nevű portást kezelte, sajátos módon mindig azokat, akik a helyzetük folytán nem üthetnek vissza, csak

hogy a teremőr, a pincér meg a portás idegen volt, hozzám viszont azzal állított be pár hete, hogy rám mint szövetségesre van szüksége, de úgy látszik, a nászéjszakánk arról győzte meg, hogy nem szövetséges, hanem alattvaló vagyok, akit bátran meg is alázhat, s a helyzetem folytán nem tehetek ellene semmit, várakoztatni is ezért várakoztat már egy órája, ő bármit megtehet, nem jön ki a fürdőszobából, a távollétével próbál megtörni, hogy mire kijön, úgy érezzem, békességet csak feltétel nélküli engedelmséggel nyerhetek. S épp ez a túlzás lázít, Pálma taktikája beválhat bárki mással szemben, de engem veszélyes dolog egyedül hagynia, mert amint nem vagyunk egy légtérben, és nem szerel le a teste iránti vágy, elkezdek gondolkodni a történeteken. Szerencsének fogom érezni, hogy még nem szoktam rá olyanformán, mint alkoholista a szeszre, így ha nélkülözöm kell, nem lesznek elvonási tüneteim, eddig is magányos voltam, ezután is magányos maradok, cserébe nem kell eltűnnöm a megaláztatásnak azt a fokát, ami már az önbecsülésemet szünteti meg. Ha majd kijön a fürdőszobából, és meglátja, hogy a reggelihez hozzá se nyúltam, azt kérdezi majd, mit akar ez jelenteni, hogyhogy semmit sem ettél, és megvetése jelül úgy fogja mondani, zabáltál, én meg a kérdésre kérdéssel válaszolok, na és nálad mit akart jelenteni, hogy legyünk szövetségesek, mert velem úgy viselkedsz, mint az ellenségeddel, ettől majd zavarba jön, és arra is ráébred, hogy az én nevevésem intő jel a számára, azt üzenem vele, hogy tőle is meg tudom türtőztetni magam, ha nem hagy más választást. Idáig jutok a helyzet elemzésében, amikor nyílik az ajtó, és gőzölgő testét a szálloda fehér frottírköpenyébe burkolva, üdvözült mosollyal az arcán megjelenik, megáll mögöttem, s úgy hajol előre megnézni, mi maradt a tálcán, hogy a tarkóm a meztelen, illatos hasához nyomódjék, a fejem búbja felől rögtön mágneses hullámok indulnak a testem többi részébe. Pálma mindent tud, villan át az agyamon, vagy tudja, hogy mit határoztam el, vagy megérezte, s ezért nem kéri számon, amit lát, szavakkal nem biztos, hogy győzne, de az illatos, feszes bőre ellen nincsenek érveim. Észnél kéne lennem, egy határozott, lendületes mozdulattal felkelni a székről, Pálmát ugyanazzal a lendülettel távolabb tolni magamtól, akkor megértené, hogy most nincs hatalma fölöttem, de az üde illatától reszkető orrom, a bőrére emlékező bőröm, a gerincemen fölfelé kúszó bizsergés mást parancsol, mint az agyam, s a legtöbb, ami kitelik tőlem, hogy megfékezem a kezemet, ne induljon el a testén, ülök mozdulatlanul, mintha elutasítás előtt a kísértés pillanatait akarnám meghosszabbítani, s közben elönt a szégyen, ennél azért különbnek, erősebbnek hittem az akaratomat, de sebaj, gondolom, a kábulatnak rögtön vége, úgysem bírja ki, hogy ne tegyen rám valami becsmérő megjegyzést, amivel érezteti a felsőbbrendűségét, és ha mű-

ködésbe lép ez az automatizmus, nekem is lesz erőm szembeszállni vele, csakhogy Pálma egy eddig sosem hallott becenéven szólít, és a hangja teli van játékosággal, gyöngéd aggodalommal, szegény *borsókröcském*, hát téged arra se tanítottak meg, hogy mikor az ember sokat *nászik*, sok tojást kell ennie? Felfortyanás helyett elröhentem magam, pedig az a közbeszúrt „se” megint célzás volt a bárdolatlanságomra, és mindenki butaságára, aki foglalkozott a neveléssel, de most olyan hangfekvésben hangzik el, mintha Pálma ezt nemhogy idegesítőnek, de egyenesen meghatónak találná. Jólesik, hogy az általam gyártott szót sem felejtette el, sőt a játékunk részévé avatta, és nem akarja előlem titkolni, hogy alig várja a „nászás” folytatását, és a hang, melyen ezt tudtomra adja, sötéten, mélyen, rejtelmesen zeng, mintha nem a torkából jönne, hanem lentebbről, testének azon részéből, ahol a fejem a hasával érintkezik. Még a mondat folytatása is szelíd, évődő puhatólózásnak hat, szerintem a másnap reggel még a nászéjszaka része, kiszáradt a szájam, csak bólogatni tudok, erre elibém penderül s az ölembe huppan, a dereka köré fonja a karomat, ott a helye, és hiába érzem, hogy ez az utolsó pillanat, amikor még megmutathatom, nem működik, hogy előbb megalázzuk az embert, aztán kielégítettjük magunkat vele, de az agyam már kibúvókat keres, nem akaródzik megmutatni, s arra gondolok, hogy határidőt nem szabtam az ellenállásra, kezdek holnap is, vagy holnapután, adnék magamnak egy kis haladékot, annál is inkább, mert az eldobott fürdőköpenye végigszárnyal a lakosztályon, mint egy nagy fehér madár, az ágyon pedig hívogatón hempereg a viruló rózsaszínű test, és a széttárt combjaihoz képest minden okoskodás érthetetlennek tűnik. Rávetném magam, de gonoszkodva megakaszt, mi van, te sanda képmutató, otthon kettőig se tudsz számolni, itt meg abba se hagynád? Nem bizony, mondom türelmetlenül, *nászni* akarok, *nászni*, amennyi csak belefér. Lehet. Már nem sok fér bele, súgja a fülembé, délig át kell adnunk a szobát.